وما قال شعر

افى كل يوم غربت وبعادى لقد سامت روحى مستبر الحادى
ابتلينا بفرقت بعد فرقه حتى كان لنا البين بالمرصادى
كان بكاى فوق ربع مركب فليس بها دون قطع وهادى
فمالى ودهرى بالبعاد يسرمنى ويطلب حزنى عامدو عنادى
يجاربنى ظلما بغير جنايت ويهدم ركنى فى الهوى وعمادى
ويفجعنى فيمن احب بحبرا ويحرمنى قصدى ونيل مرادى
فياكبدى دوبى من الهجر والجوا ويا عين فيضى كفيض الثوادى
كان قتاد الشرك من فوق مضجع لفرط صباباتى وحشو وسادى
ومن عظم ما القا من السقم والضنا خفيت من البلوى عن العوادى
ايا نازحا عنى بحق مودتى مازلت ارعانى هواك ودادى
ان غبت عن عينى فانك حاضر فى وسط قلبى نازه وفوادى
لم لا ترحم الصب المعنى ولم تفى عهداله بانا قضا لودادى
لم افقد منك عند اللقا لبابت حتى رميت بكثرة الحسادى
اوكنت اعلم ان بينك واقع مازلت فى دارى وانس بلادى
اوكنت صنت النفس عنك تكرما واريحت قلبى فى الهوى وفوادى

وقال شعر

اعلن الدمع مايجن ضميرى من غرام ولوعت وزفيرى
انا فى قبضت الغرام اسيرا فعس رحمت لحال الاسيرى
انا مفرد بحب غزال وقويت فى حبه من عذورى

حزنى صيده فبت مصادا فى حبال نصبن لى بالفتورى
فاعذرونى فى صبوتى فى عذار عادلى فى هواه اضحى عذيرى
يخجل الغصن والغزالت حسنا وتثنى ويزدرى بالبدورى
جننى وجننيه تلك اللواتى اضرمت حرقتى وابدت سعيرى
انجدونى فى الحب قد قل عونى ومعينى وناصرى ومجيرى
وعيا فى الطبيب من عظم سقمى وملنى فيه صاحبى وسميرى
يا القوم الحكم ارشدونى فلقد حرت فى الهوى فى امورى
اعجب الامران يكون عذابا ويرد الصفا الى التكديرى
والذ الغرام اعذب خطبا وابل الخطوب مل الصدودى
ليس بالوهم يدرك الحب يوما ويرى بالقياس والتقديرى
انما الحب والهوى خطرات مزعجات جلت عن التفكيرى
فهو حلو وفى الحقيقت مر ليس ينبيك عنه مثل خبيرى

وقال شعر

مازلت اعرف ايامى وانكرها حتى عرفت صفاها من تكدرها
وقستها بدقيق السكر فاتضحت لى وانجلا عن الدنيا وجوهرها
ان اقبلت ادبرت او واصلت قطعت او بوار تقدمها اوخرها
يبدين فى لبسها حتى اذا احتكمت ابدت لنهشك انياب تكثرها
يبيك منظرها الزاهى ونظرتها وتاسر القلب منها عند مخبرها
دنيا اذا او منت خانت وان ضحكت ابكت عليها رجال تخسرها

Copyright © King Saud University